

3) Ἐργάζομαι διανυκτερεύων Θήρ. Κύθν. Σάμ. Σίφν. κ.ά. : Γνωμ.

Ὅταν δῆς κολοκυνθάκι, | ἀποσπέρειζε λιγάκι,
κι ὅταν δῆς τὴν κολοκύνθα, | ἀποσπέρειζ' ὅλη νύχτα

(ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην αὐξάνουν αἱ νυκτεριναὶ ἐργασίαι) Κύθν. κ.ά. 4) Φυλάττω τι δι' ὅλης τῆς νυκτὸς Κύπρ. : Ἐποσπέρεισες τὸ φαεῖν; ῥίξε το. Νὰ μὲν ἀποσπερίτζης τὸ φαεῖν καὶ χαλῇ. Ἐποσπερίστην τὸ φαεῖν. 5) Ἐκθέτω τι ἐν καιρῷ τῆς νυκτὸς Κύπρ. : Ἐποσπέρεισα τοῦτον τὸ ροδόστεμ-μαν 'ς τ' ἄστρο γιὰ νὰ νίβκουμεν τὸ μωρόν. Ἐποσπερίστην τὸ νερόν τὸ ἐκρύανεν. Νὰ ποσπερίσῃς τὸ δικαιῶσμένον νερόν τῶι 'πὺ τὸ πουργόν νὰ τὸ λουθῇς ἀνάτριχα.

ἀποσπερινά ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπουσιρ'νά Ἰμβρ. Σαμοθρ. ἀπόσπερ'να Θήρ. Κύθν. κ.ά. — Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ἐσπερινός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

I) Μετὰ τὸν ἐσπερινὸν τῆς ἐκκλησίας Θήρ. Κύθν. κ.ά. — Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. II) Ἀπὸ τῆς προηγουμένης ἐσπέρας Ἰμβρ. : Ἀπουσιρ'νά μαγεῖρινα. β) Κατὰ τὴν ἐσπέραν Σαμοθρ. : Ἀπουσιρ'νά σὰν ἔκλονσι ἢ δαγῆς-ι-μ' δ' τοῦ γεῖπα (τὸ βράδυ ὅταν ἐπέστρεψεν ὁ μεγάλος ἀδελφός μου τοῦ τὸ εἶπα).

ἀποσπερινιάζω ἀμάρτ. ἀποσπερ'νιάζω Θήρ. Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἐσπερινιάζω.

Τελειώνω τὸν ἐσπερινὸν τῆς ἐκκλησίας ἐνθ' ἄν. : Ὁ παππᾶς ἡποσπέρ'νιασε Θήρ. Ἀποσπερ'νιάσαν οἱ-ῶ-ἐκκλησιᾶς Κρήτ.

ἀποσπερινός ἐπίθ. Σέριφ. Τήλ. Χίος — ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 2 119 — Λεξ. Δεῖκ Μπριγκ. ἀποσπερινὸς Τσακων. ποσπερινός Πάτμ. κ.ά. ἀποσπερ'νός Ἰος Κρήτ. — Λεξ. Βάιγ. Πρω. Δημητρ. ἀπουσιρ'νός Θράκ. (Μάδυτ.) Λέσβ. ἀπόσπερ'νος ΣΣκίπη Σερεν. λουλουδ. 24 ἀποσπερ'νὴ ἢ, Κρήτ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀποσπερ'νὸ τό, Θράκ. (Μάδυτ.) ἀποσπερ'νὸ Κρήτ. — ΝΠετμεζ. Ἀπλ. λόγ. 53 ἀπόσπερ'νο Ἡπ. — Λεξ. Βάιγ. Δεῖκ Μπριγκ. Βλαστ. Δημητρ. ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,9 καὶ 67 ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάνης 157.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀποσπερινός.

I) Ὁ τῆς ἐσπέρας, ἐσπερινός, βραδινός Θράκ. (Μάδυτ.) Ἰος Κρήτ. Πάτμ. Τήλ. Τσακων. Χίος κ.ά. — ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. ΣΣκίπη ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βάιγ. Δεῖκ Πρω. Δημητρ. : Ἀποσπερινός καιρός Λεξ. Δεῖκ Σιργιάνι ἀποσπερινὸ αὐτόθ. Ἀποσπερ'νὴ κοιμηθῆν ἢ ἀποσπερ'νὴ στεσά (τόπος ὅπου κατὰ τὴν ἐσπέραν ὁδηγοῦνται τὰ ποίμνια διὰ νὰ κοιμηθοῦν) Κρήτ. Ἀπουσιρ'νὴ βασ'λόπ'τια (ἢ κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς παραμονῆς τῆς πρώτης τοῦ νέου ἔτους κοπτομένη) Μάδυτ. Γνωμ. Τὸν ἀποσπερινὸν θυμὸν τὸ τάχυ φύλαγέ τον Χίος. Ποσπερινὸ φαεῖ ἄφινε, ποσπερινὴ δουλειὰ μὴν ἀφίνης Πάτμ. || Ἄσμ.

Φεγγάρι μ' ἀποσπερινὸ μὲ τὸν μεῖλο κύκλο,
ἄμει χαιρέτισέ μου τον μέσ' 'ς τὸν βαρύν του ἔπνο

Τήλ. — Ποιήμ.

Σὰν τοῦ φαγεῖ τ' ἀπουσιρινὸ τοῦ ξαναζισταμένου
τέτοιον 'νι τ' ἀδρόγυνον τοῦ ξαναπαδριμένου

Λέσβ.

Σ τ' ἄγραφο, 'ς τ' ἀποσπερινὸ τραγούδι ποῦ τ' ἀρχίζει
σὰν κατεβαίνει ἀπ' τὸ χλωρὸ βουνόπλαγο ὁ τσοπάνης

ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 2 ἐνθ' ἄν.

Μήπως τ' ἀπόσπερ'να ἀηδονάκια | καὶ τὰ πουλλὰ τῆς χα-
ραυγῆς, | μήπως τ' ἀπόσπερ'να ἀηδονάκια . . . :

ΣΣκίπη ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ. Ἐρωτοπαίγν. στ. 564 (ἐκδ. Hesselting-Pernot 48) «ἐσὺ 'σαι τῆς νυκτὸς δροσιὰ καὶ πάχνη τοῦ χειμῶνα | καὶ φέγγος ἀποσπερινόν». Συνών. ἀποβραδινός 4, ἀπόσπερος 1, βραδινός, ἐσπερινός, ἀντίθ. πρωινός. 2) Οὐσ. α) ὁ ἀστήρ Ἀφροδίτη Σέριφ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποσπερίτης 1. β) Ὁ βόλος τῶν δικτύων ὁ ριπτόμενος τὴν ἐσπέραν πρὸς ἀλιεῖαν Ἰος. γ) Θηλ. καὶ οὐδ. ἐσπέρα Κρήτ. κ.ά. — ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν. ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν. ΝΠετμεζ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. : Τὸ χωρὶς σκεπάζονταν μὲ τὰ θολὰ σκοτάδια τ' ἀπόσπερ'νον ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Τ' ἀπόσπερ'νο κι ἀποβραδὺς ποῦ βασιλεύει ὁ ἥλιος
ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.

Καμπάνα ποῦ χτυπᾷ ἀργὰ τ' ἀποσπερ'νοῦ τὴν ὥρα
ΝΠετμεζ. ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. I' 23 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «ἐτέρνα μέρες σκοτεινές, νύχτες ἀσβολωμέ-
νες, | ἀποσπερ'νές λαχταριστές κι αὐγὲς περικορισμένες». Συνών. ἀπόβραδο 1, ἀπόσπερο (ἰδ. ἀπόσπερος 1 β).

δ) Θηλ., ἀποσπερίδα 1, ὁ ἰδ., Κρήτ. κ.ά. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ε) Οὐδ., ζύμη κατὰ τὸν χειμῶνα ἀφ' ἐσπέρας παρασκευαζομένη πρὸς ζύμωσιν Θράκ. (Μάδυτ.)

* **ἀποσπερινοῦ** ἐπίρρ. ἀποσπερ'νοῦ Μήλ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀποσπερινός.

Κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐνθ' ἄν. : Ἐφ'ν' ἀποσπερ'νοῦ κ' ἦρθα
μεσάνυχτα Μήλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποσπέρα 2.

ἀποσπέρισμα (I) τό, Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσπερίζω (I).

Τὸ πέρας τῆς ἐσπερίδος : Ὑστερα ἀπ' τ' ἀποσπέρισμα
λούστ'να τσαὶ χτενίστ'να Σκῦρ.

ἀποσπέρισμα (II) τό, Λεξ. Βάιγ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσπερίζω (II). Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.
Ἀποσπερίδα 1, ὁ ἰδ.

ἀποσπερίστρα ἢ, Μύκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσπερίζω καὶ τῆς καταλ. - τ ρ α.

Γυνὴ διερχομένη τὰς ἐσπέρας μετ' ἄλλων ἐργαζομένη.
Συνών. ἀποσπεροκαθίστρα.

ἀποσπερίτης ὁ, ἀποσπερίτης Ἰκαρ. ἀποσπερίτης κοιν. ἀπουσπερίτης Μεγίστ. ἀπουσιρίτης Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀπουσιρίτ'ς βόρ. ἰδιώμ. ἀποσπερίτης Ἰκαρ. ποσπερίτης Κύπρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀποσπερίτης, ὁ ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀπο-
σπέρα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ί τ η ς.

I) Ὁ ἀστήρ Ἀφροδίτη, Ἐσπερος κοιν. : Βγῆκε ὁ ἀπο-
σπερίτης κοιν. Ὅ,τι νὰ βγῇ ὁ ἀποσπερίτης νὰ 'ρθῇς Νάξ. (Φιλότ.) Ὅσον τὸ ἐφάνην ὁ ποσπερίτης Κύπρ. (Λεμεσ.) Τὰ ἄστρον ἐν ἐφαίνοντον ἔξον ποῦ ὁ ποσπερίτης αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἀχι καὶ νὰ βγαῖνα ψηλὰ σὰ δὸν ἀποσπερίτη

νὰ 'θώρου δὴν ἀγάπη μου ποῦ βρίσκεται 'ς τὴ Γρήτη
Κρήτ.

Λίχως νὰ βρέξῃ πλημμυροῦ δὰ ρυάκια, τὰ ποτάμια,
κι ἀκόμη πρίχου νὰ φανῇ 'ς τὸ ὄρος ἀποσπερίτης
σκοτάδι πλάκωσε πολὺ, δὲ βλέπ' ὁ γεῖς τὸν ἄλλο
αὐτόθ.

Χίμα καλῶς τὸ βρήκαμε τοῦ φίλου μας τὸ σπῖτι
ὁποῦ 'χει τὸν ἀνγερινὸ καὶ τὸν ἀποσπερίτη
αὐτόθ.

Πὸ οὔλα τ' ἄστρον τ' οὐρανοῦ τὸν ποσπερίτην θέλω
Κύπρ.

